

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Fabricatie van valse dokumenten.

In 1924 kwam het «Berliner Tageblatt» aandraven met geheime tractaten, die afgesloten werden tussen Frankrijk, Tsjechoslowakije en Joegoslavië.

Natuurlijk viel het nieuwsbureau Wolff daarop als Geraard op de duivel en de Tjechoslowaakse minister van buitenlandse zaken was verplicht, in volle Kamer, de volslagen valsheid van het dokument aan te klagen.

In de Sovjetpers kon men vóór jaren de bewoordingen lezen over een voorgewend handelsverdrag, dat gesloten werd, zeggend tussen de Unie der Russische Sovjetrepublieken en de regering van de Verenigde Staten, een verdrag dat van A tot Z gefabriceerd was door een falsaris van Moskou.

Een der meesters in het vak van het vervaardigen van valse dokumenten is een zekere Orloff geweest, een oud-Russische Staatsraad, die later opgesloten werd in de centrale gevangenis te Berlijn.

Het was Orloff die het valse dokument opstelde, «bewijzend» dat senator Borah, voorzitter van de Com-

missie van buitenlandse zaken in de Senaat te Washington, van de Sovjetregering een «wijnkoop» van 200.000 dollar had ontvangen als beloning voor zijn bemoeiingen om de officiële erkenning van Sovjet-Rusland door de Verenigde Staten te verkrijgen.

De zaak verwekte in Amerika de grootste opschudding en, zo Borah geen moeite had om de ongegrondheid der tegen hem gericht beschuldiging te bewijzen, het geval veroorzaakte hem toch een groot verdriet, des te meer daar de maker van het valse stuk onvindbaar bleef.

Deze is er later zelf ingelopen door aan een Amerikaans journalist stukken, die voor de Sovjetregering compromitterend waren, tegen de geringe som van 200 dollar aan te bieden. De Amerikaanse gezant verwittigde de politie en de man liep in de val.

Orloff maakte om zo te zeggen valse dokumenten tegen iedere prijs, verschaft valse paspoorten tegen 100 mark en diende zo nodig tien heren tegelijk, de ene uitspelend tegen de ander.

Er werd zelfs beweerd dat hij de schrijver is geweest van de beruchte brief van Zinovjef, die in de tijd heel Engeland in rep en roer zette en die de genadeslag gaf aan Ramsay Mac Donald bij de algemene verkiezingen.

Men heeft veel geschreven over de internationale bespiedingsdiensten. In verband hiermede verscheen destijds, te Parijs, een rijk gedokumenteerd boek, van Mennevée: «L'Espionnage international en temps de paix». In dit werk werd de aanmaak van talrijke dokumenten scherp toegelicht. Beurtelings verschijnen op het toneel:

De Duitser Anspach, die in 1922 aan het Franse ministerie van oorlog een bundel dokumenten, met handtekeningen en stempels, over de mobilisatieplannen in Duitsland bezorgde, met duizenden namen, die hij eenvoudig uit een Berlijns adresboek had afgeschreven;

Het vals geheim Frans-Japans akkoord, dat in 1921 tijdens de Conferentie van Washington het licht zag en in de conferentiemiddens een ongelooflijke herrie teweegbracht;

Het valse memorandum dat zagezegd door Herriot aan de geallieerde regeringen was gezonden en waarin werd gevraagd dat zij de Duitse democratie en de candidatuur van generaal von Seckt voor het Rijkspresidentschap zouden steunen;

Echte exemplaren van fabrikanten van valse stukken waren Droejelowsky, beurtelings agent van Rusland tegen Polen en agent van Polen tegen Rusland, want de kunst van die kerels ligt er vooral in aan zoveel ruiven als mogelijk tegelijk haver te krijgen;

Jakoebovitsj, die te Wenen een fabriek van valse dokumenten bestuurde;

De Brit Singleton, die te Londen aan de Russische zaakgelastigde een bundel dokumenten in de hand wilde spelen, zagezegd bewijzend dat in Engeland een samenzwering tegen Sovjet-Rusland op touw werd gezet.

We zouden nog meer gevallen kunnen aanhalen en er aan herinneren, dat al die fabrikanten een beroemde voorganger vonden in Bismarck, die het historisch telegram van Ems verminkte en also de oorlog tussen Frankrijk en Duitsland deed losbarsten.

Het mensdom wordt bedrogen. Telkens als een oorlog uitbreekt, wordt door diegenen die op oorlog azen, hetzij zij door hun hoogmoed gedreven worden, hetzij grote financiële belangen van enkelen op het spel staan, aan het volk een toestand voorgetoverd die meestal allesbehalve de weergave is van de werkelijkheid.

De geschiedenis, zoals wij die vastgelegd vinden in dikke boeken, is zeer dikwerf allesbehalve de weergave van wat de naakte waarheid eenmaal was.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Uw naam is Pieter Gilles, niet waar? vroeg Hendrik.

— Ja, mijnheer, kent gij mij dan?

— Ja, en ik wil u helpen. Wordt gij achtervolgd?

— Ik weet het niet, mijnheer, ik geloof ja... Ik bevond mij in de Veldstraat en zag enige gerechtsdienaars met een brandende lantaarn de straat inkomen; ik durfde niet terugkeren van waar ik kwam en niet wetend wat te besluiten, zag ik gelukkig een ladder, die tegen een huis stond. Ik klom die op, en welhaast bevond ik mij op het dak. Ik ben dan, zonder schier te weten wat ik deed, van het een huis op het ander gelopen, tot aan deze afspanning, waar ik mij langs de goot heb laten afglijden in de gaanderij...

Jonkheer van Heverboom bedacht zich een weinig, maar eensklaps scheen hij een vast besluit genomen te hebben.

— Hoor, zegde hij, ik geloof niet dat men u hier zal komen zoeken; ik ben een vreemdeling in de stad en vertrek morgen naar mijn haardstede terug; gij zijt knecht geweest bij de graaf van Papenheim, dus zijt gij de herendienst gewoon; indien gij nu belooft mij blindelings te zullen gehoorzamen, zal ik u als mijn dienaar aanvaarden.

De jonge moordenaar zwoer zijn redder eeuwige getrouwheid. Hij bleef die nacht in de kamer van de jonkheer. 's Anderendaags kocht Hendrik een livrei voor zijn knecht.

In een afspanning, zoals «De Sterre», waar toen veel volk inen uitkwam, had men niet gevraagd vanwaar deze knecht zo schielijk was gekomen; men dacht dat de dienaar van mijnheer van Heverboom elders had vernacht, en dit was alles.

Om twaalf uur nam de jonkheer het middagmaal in zijn kamer en Pieter Gilles diende hem. Hendrik kocht dezelfde namiddag een rijpaard met al de nodige toebehoorten, om door zijn knecht bereden te worden. Dit alles was slechts hoogmoed, om zich op het kasteel van zijn schoonzuster, als een deftig edelman te vertonen. Hij was dan, ondanks het slecht weder, naar zijn bestemming vertrokken, vergezeld door Pieter Gilles, wiens naam hij had veranderd in die van Karel Kwakbeen.

Toen Karel op het kasteel was gevestigd, bleef hij hem steeds trouw bereid om de minste grillen van zijn heer ten uitvoer te brengen. Hendrik had hem nochtans voor niets ernstigs gebruikt, tot op de dag dat hij als giftmenger van zijn stiefkind door de dokter werd ontmaskerd.

Van Heverboom hield zich veel met scheikunde bezig, niet uit lust, maar om er zich desnoods in zijn misdadig leven van te bedienen. Zo had hij een middel ontdekt, om een soort van inkt te maken die, na gebruik, verbleekte en zelfs gans verdween.

— Laat, zegde hij tot zichzelf, de dokter maar zorgvuldig het dokument bewaren, over een week is het waardeloos en indien hij

mij, na deze tijd, bij het gerecht aanklaagt, zal hij op zijn neus staan kijken, daar hij als getuigenis alleen een wit, onbeschreven vel papier zal kunnen voorbrengen. Maar, vervolgde hij, schielijk aan Flora denkend, indien hij zich met mijn vrouw verstond!... Ja, dan was ik verloren, daar deze mijn voornemen heeft geraden en hem al de bijzonderheden van de vergiftiging heeft medegedeeld.

Zo waren de helse gedachten van de snoodaard.

— Neen, zegde hij, spijtig het hoofd schuddend en op de tanden knarsend, Flora mag mij niet hinderen, Flora moet uit mijn weg geruimd worden.

Het was dan om dit ijselijk ontwerp straffeloos te volbrengen, dat hij een onverwachte tijding uitvond, die hem dwong het kasteel te verlaten, en hij was, na een schijnheilig afscheid van zijn vrouw, met zijn knecht vertrokken, zonder aan iemand te zeggen waarheen.

De twee ruiters reden in volle draf de heerbaan op; reeds meer dan een uur hadden zij het kasteel achter zich en mijnheer van Heverboom had nog geen woord gesproken; hij zag er somber en bekommerd uit, toen Karel hem achteloos vroeg:

— Waar leidt onze reis heen, mijnheer?

— Naar Brugge, had hij kortweg geantwoord.

— Mijnheer, hernam de knecht, gij schijnt bedroefd en in gedachten verzonken. Kan ik u helpen?

Hendrik schokschouderde en bezag zijn dienaar met onheilspellende ogen.

— Karel Kwakbeen, zeide hij, toen gij nog Pieter Gilles waart en het voornemen vormdet, uw liefste te doden, waart gij dan ook niet droevig en nadenkend?

Karel bezag zijn heer in het wit der ogen.

— Neen, antwoordde hij, de lust, om mij te wreken, had mij schielijk overmeesterd, en ik heb haar mijn mes in het hart gestoten, zonder er iets van te hebben beraamd of in mijn veiligheid voorzien.

— Dit was een grote dwaasheid, Karel; het is wel mogelijk dat ik iets in de zin voer, dat zeer wel gelijkt op wat gij vroeger met uw liefste gedaan hebt, maar ik gevoel nog geen lust om gehangen, of geradbraakt te worden; derhalve bestudeer ik mijn ontwerp, alsook de middelen om het gerecht te misleiden... Dat deze woorden u nu tot voorbeeld strekken, en laat mij met vrede.

Karel hield het zich voor gezegd en zweeg.

Te Gent bleven zij vernachten, om 's anderdaags vroeg hun reis voort te zetten, zodat zij nog, vóór het middag was, Brugge binnendraafden. Dicht bij de Kortrijkse poort stond een afspanning: «Het gulden Rapier», die zeer weinig werd bezocht. Waard en waardin waren nochtans eerlijke lieden, maar het geluk wilde hun niet mee; daar nam Jonkheer van Heverboom zijn intrek, bijna verzekerd er geen kennissen aan te treffen.

De waard was geveleid dat zulk deftig heer bij hem kwam logeren; zohaast meester en knecht afgestapt waren, had hij zich gehaast hun paarden te doen stallen, en Hendrik zijn sierlijkste kamers aan te bieden, tegen zeer gematigde prijs.

(Wordt vervolgd)